

Spørgsmaal, paa en anden Maade end den, hvorpaa Formuessforholdene iøvrigt ere ordnede mellem Manden og hans Esterlevende. Dertil kommer desuden den Betragtning, at hvis man vilde indskrænke en Forandring i Loven af 1857 til at gaae ud paa en Forkængelse af Retten for Enkens Vedkommende, saa vilde der for det Første kunne fremkomme enkelte abnorme Tilfælde, og dernæst er det jo ganske sikkert, at denne Forkængelse af Rettigheden ikke vilde kunne komme Andre end Enken tilgode, altsaa navnlig ikke den paagjældende Forfatters Arvinger, særlig ikke engang hans Børn, og det ligger nær at tænke sig, at der kan være Tilfælde, hvor Villighed i ligesaa høi Grad kan tale for en Udstrækelse af Retten til Gunst for Børn som til Gunst for Enken. Man er derfor i det foreliggende Lovforslag gaaet videre frem paa den Bane, hvorpaa man kom ind ved Loven af 1857, og man har i denne Henseende fulgt med den Udvikling, som Lovgivningen paa dette Omraade har taget i andre Lande, hvis Exempel fra Først af har tjent til Mønster for den danske Lovgivning i denne Retning. Saavel i England som i Frankrig er det Tidsrum, i hvilket der betingelsesviis gives en Forfatters Enke og Arvinger Eneret med Hensyn til Udgivelsen af Forfatterens Værker, længere end 30 Aar. Da Loven af 1857 kom ud, fulgte man ved Fastsættelsen af dette Tidsrum væsentligt Frankrigs Exempel, som nogle faa Aar iforveien netop havde forlænget det Tidsrum, hvorom her er Spørgsmaal, til 30 Aar; men Frankrigs lovgivende Magt har for herved 2 Aar siden yderligere forlænget dette Tidsrum netop til 50 Aar, og naar den danske Lovgivningsmagt nu gjør dette Skridt yderligere fremad, hvorom her er Spørgsmaal, saa følger den altsaa forsaavidt atter det franske Exempel. Men, som jeg bemærkede før, er det ikke alene Frankrig, der har udviklet dette Forhold paa den Maade; ogsaa i England er, som jeg sagde, Terminen længere end den nu for Tiden hos os gjældende; den er i England 42 Aar, altsaa nærmere ved 50 Aar end ved de 30 Aar, hvorom her er Spørgsmaal. — Foruden det Tilfælde, som jeg hidtil nærmest har dvælet ved, nemlig Hensynet til en Forfatters Enke, er der et andet Punkt i Loven

af 1857, som har tilbraget sig Opmærksomhed, og hvortil en anden Bestemmelse i det foreliggende Lovforslag sigter, nemlig den Bestemmelse, der indeholdes i Lovforslagets § 3. Der er i Loven af 29de December 1857 § 6 givet den Regel, at Forlagsretten med Hensyn til anonyme og pseudonyme Skrifter kan gjøres gjældende i et Tidsrum af 30 Aar efter Udløbet af det Aar, i hvilket det anonyme eller pseudonyme Værk første Gang er udkommet. Det har imidlertid vilst sig, ogsaa ad Erfaringens Vej, at denne Termin kan i enkelte Tilfælde blive for kort, og det er derfor vistnok i god Overensstemmelse, ikke blot med Anden i Loven af 29de December 1857, men navnlig ogsaa med den Udvikling, der yderligere har fundet Sted i den Lov, saavidt jeg erindrer af 23de Februar 1866, der slutter sig til Loven af 1857, naar det nu foreslaaes i det foreliggende Lovforslags § 3 at gaae det Skridt videre, at det skal være tilstrækkeligt, at Naangivelsen af den anonyme Forfatter finder Sted inden 30 Aar fra Udløbet af det Aar, da den sidste pseudonyme eller anonyme Udgave af Skriftet udkom, forudsat dog, at Naangivelsen finder Sted, inden 50 Aar ere henrundne fra Udløbet af det Aar, da Skriftet først udgaves. — Jeg skal med disse faa Ord anbefale Lovforslaget til Thinget.

B. Christensen: I sin Tid, da det Lovudkast, der senere udkom som Lov om Estertryk af 29de December 1857, forelagdes Rigsdagen og først kom til Landstinget, havde jeg Sæde i det Udvalg, som der blev nedsat, hvorved jeg fik nogen Deel i denne Lovs Udkomst Nærværende Lovforslag, der tilsigter en yderligere Udvikling og, som jeg troer, en rejsfærdig og meget gavnlig Forbedring af den nævnte Lov havde jeg tænkt at ville anbefale til Thingets gode Modtagelse med al den Varme og al det Estertryk, jeg blot formaaede, men den ærede sidste Tale er forekommen mig med en Udvikling, der gif saa aldeles i samme Retning og var saa fuldstændig, at jeg virkelig Intet veed at tilføie. Jeg skal derfor blot bemærke, at jeg kan bevidne, at Hovedmomentet i den nye Lov, nemlig Forkængelsen af de 30 Aar til 50 Aar, allerede forrige Gang var un-